

Renate

DORRESTEIN

Waarom bewaar ik duizenden boeken die ik alleen al uit tijdgebrek nooit zal herlezen?

OPRUIMKABOUTER Mijn werk brengt momenteel met zich mee dat ik regelmatig een paar weken achter elkaar van huis ben. Ik ben dit jaar gastschrijver in Almere en om ideeën op te doen voor de roman die ik in dat verband in opdracht van de gemeente schrijf, moet ik daar natuurlijk ook flink wat tijd verblijven. Wat een heerlijk beroep heb ik toch. Wie mag er nou in een vreemde stad een tijdelijke woning betrekken? Al doende heb ik trouwens ontdekt dat het gezegde 'Je neemt jezelf altijd mee' helemaal niet waar is. Ik laat mezelf juist achter. Thuis ben ik zo ordelijk en georganiseerd als een dwangmatige opruimkaboutter, alles heeft zijn plek en zijn plaats, maar zet mij voor drie weken ergens in een flatje en ik pak mijn koffer niet eens uit, want alles moet er binnenkort toch weer in. Thuis bestaat mijn dag uit vaste routines, elders begint het er al mee dat er 's ochtends geen krant in de bus ligt die ik eerst moet lezen. Het is zonderling verfrissend om even van mezelf verlost te zijn. Maar waar ik het meest van verlost ben als ik thuis de voordeur achter me heb dichtgetrokken, zijn mijn eigen spullen. Mensen, mensen, wat doen we onszelf toch aan? Waar heb ik elf verschillende vazen voor nodig of een keukenkast vol zelden

gebruikte tosti-ijzers en aanverwante apparaten? Is het echt noodzakelijk dat er op mijn bureau een gevleugeld roze varken staat en op de vensterbank een verzameling Mariabeelden? Waarom bewaar ik duizenden boeken die ik alleen al uit tijdgebrek nooit zal herlezen? En alles om me heen moet doorlopend vervangen of onderhouden worden: nieuwe peertjes in de lampen, nieuwe batterijen in de thermostaat, de gordijnen naar de stomerij, de printer moet gerepareerd, de trommel van de wasmachine ligt aan barrelen, het houdt niet op, het gaat maar door. Toen de stenentijdperk mens in de prehistorie het wonen uitvond door in een grot plaats te nemen, ging het er ook niet zo aan toe. Ik wóón niet, ik wórd gewoond. Nee, dan de oase van een tijdelijk onderkomen, met daarin louter een bed, een tafel met vier stoelen en een bank. Alsof ik in een kindertekening woon. In de keuken vier borden, vier kopjes, vier glazen, vier soepkommen. Ik kom er helemaal van bij. Thuis ook ontspullen en ontzamen, dat is mijn voornemen. En als we nou gezamenlijk de handen ineen slaan, houdt het wel op met al die overbodige meuk. Voortaan geef ik mijn medemens in elk geval alleen nog maar cadeautjes die meteen kunnen worden opgegeten.

Renate Dorrestein (1954) schrijft al zolang we ons heugen en heeft daarmee van alles gewonnen, bijna gewonnen en overwonnen.

In Zin schrijft ze over het leven: de binnenkant en de buitenkant

BEELD: Hollandse Hoogte/Chantal Ariténs